

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: BONDESTUDENT

Citation: Aakjær, Jeppe: "BONDESTUDENT", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1885-1908. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 41. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer01val-shoot-workid61929/facsimile.pdf> (tilgået 20. marts 2024)

Anvendt udgave: Digte 1885-1908. - 1918

Og styrket styrer jeg min Vej
og følger Kaldets Bud
i aldrig rokket Tro paa dig,
Naturens stærke Gud.

Kjbh. Novbr. 1895.

I M Ø R K E.

JEG ser mod Himlen. Ej een Stjerne blinker,
i Rummet hænger der kun tunge Taager.
Hvor er „det Øje, som i Natten væger“,
mens Havet bræler under sine Brinker?

Jeg ser mod Jorden. Sorte Popler lader
langs Vejen, hvor jeg gaar i Sjæ og Ålte;
tolv skingre Slag fra Taarnet Midnat meldte,
mens Lyset sluktes trindt i alle Ruder.

Eet Lys bevarer dog sin fulde Styrke,
Derude, hvor dets lille Fiamme strider,
en fattig Sjæl de sidste Kvaler lader. —
Kan du nu finde Gud i dette Mørke?

1895.

B O N D E S T U D E N T.

SAA tror du, Studenten er ter som en Pind, —
da skulde du rigtignok vide,
hvor Blodet kan jage med til mod hans Kind,
naar Tjærnene klæder sig hvide,
da rejser han Ho'det og ter sig saa sky
og lister sig ud af den larmende By.

Han vandrer da ud i den grønne Vær,
hvor Lammene leger paa Høje,
den springende Hare, den snigende Maar,
— ban følger det alt med sit Øje, —
han aabner sin Favn for at kryste den Jord,
hvor Mennesket vandrer, og Blomsterne gror..

Med Ryg mod en Stamme og Haand over Bryn
han spejder saa vidt over Lande;
hans Sjæl suger Fred af det herlige Syn,
mens Vaarvinden kysser hans Pande;
hans Hue er falmet, hans Jakke er slidt,
men Armod og Laser han ænser nu lidt.

Thi nu er tilende den Vinter saa ful
med Madvig og Kakkelovnsrøgen,
med Rykkeres Mængde til „Kjermis“ og Jul
og sejg og evindelig „Søgen“,
med Skosser fra Hjemmet og „Hjælpernes“ Trop,
naar Mønten gik fløjten, og Sulet slap op.

Thi her hersker Gjøgen, ham skylder du ej,
han kukker som du for sin Føde
og elsker som du den fortynnende Maj
med knoppende Valmuer røde;
og ligesom du sover Gjøgen paa Kvist,
er ikke des mindre en stor Optimist.

Saa løft da din Hat for den evige Vaar,
for Dreslen og Viben og Gjøgen,
for Hjorten, der fri gjennem Skovene gaar,
for Duen, der kurrer i Bøgen;
— og saa gaar du hjem til den larmende By
og drejer din knirkende Kværnsten paany.

Kjbh. 1.6 1896.